

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XX. De deuotionis defectu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

vt incensa Dei amore anima, sui qua-
 si oblita, vires omnes, & bona sua,
 & ipsam etiam propriam vitam ad
 maiorem eius gloriam procurandā
 conferat, seque generosè neglectā
 molestias omnes vtrò adeat, nullis
 parcat laboribus, nullis se, vbi res Dei
 agitur, subducat periculis, nullas
 subterfugiat difficultates. *Hoc enim
 habet vera & casta contemplatio, in-
 quit S. Bernardus, ser. 57. in Cant. ut
 mentem, quam diuino igne vehementer
 succenderit, tanto interdum repleat ze-
 lo & desiderio acquirendi qui eum simi-
 liter diligant, vt otium contemplatio-
 nis libentissimè intermittat: & rursus
 petita votis aliquatenus in hac parte,
 tantò ardentius redeat in idipsum,
 quanto se fructuosius intermisisse memi-
 nerit.*

CAPVT XX.

De deuotionis defectu.

HOs tantos Fructus impedire so-
 I 4 leme

lent ex parte voluntatis ariditas, desolatio, & indeuotio, ex parte intellectus distractiones, ex parte vtriusque illusiones, diabolici, vel humani spiritus; ex parte corporis somnus & infirmitas.

Atque ut primum de impedimentis ex parte voluntatis agamus, & maxime de deuotionis defectu, in quo ipsa deuotionis natura sita sit, imprimis aperiendum est. Deuotio, ut ait D. Thomas, 2.2. q. 81. art. 1. nihil aliud est quam voluntas quedam promptè tradendi se ad ea quæ pertinent ad Dei famulatum, & deuoti sunt proprie ij, qui se ipsos quodammodo Deo deuouent, ut ei se totaliter subdant, sicque & Dei gloriam vnicum sibi finem constituent, & ad eum apta idoneaque media deligant. Inter ea autem quæ ad Dei famulatum & gloriam pertinent, primum merito locum tenet oratio, præcipue mentalis, quæ excellentissimus Dei cultus ipsa est, nobis

nobilissimas hominis facultates & actiones in Dei obsequiū consecrans, & ad excellentissima virtutum cæterarum opera totum hominem extimulans, vt se toto omnibúsq; suis bonis velut acceptissimo holocausto diuinam maiestatem excellentes honoret. Quocirca meritò desiderium perfectè Deo placendi (quod à deuotione non discrepat) ad mentalis orationis exercitium tantoperè necessarium esse diximus, cùm constet potissimùm eius vi non modò omnia orationis impedimenta remoueri, sed & comparari quæ iuuare eam queunt, & hominis vires omnes, potentiásque ad hoc opus sedulò applicari. Quare non mirum est, si meditatio ipsa soleat languere, quando vel pridie cùm præparandus est animus ad orationem, vel postea in ipsa meditatione, aut null⁹ adest, aut remissus tantùm feruor, & voluntatis conatus tardior est in bono

Dei gloria, & desiderando & prosequendo, cuius rei causa omnino duplex esse videtur.

Prima est moralis, quia orationis mentalis donum, est maximum Dei beneficium, tanta autem beneficia Dei non solent dari nisi feruidis. Et sanè id non congrueret satis dignitati amicitiae & familiaritatis cum Deo, ut tantum bonum tepidis ac vix quidquam agentibus concederetur, sed omnino hæc exigit ut solis iis tribuatur, qui eam, quam par est tanti beneficii æstimationem & concipiunt, & illud ardentissimè optant, adque illud obtinendum, totis sese viribus disponunt. Quare videmus sanctos omnes quibus Deus singularem hæc gratiam largitus est, studiosissimos fuisse perfectionis, quam amantissimos puritatis, & in vitâ suâ non minus feruenter, quam constanter, mortificationis & virtutum cæterarum exercitibus, excolendâ, exactissimis.

Alce

Alce

Altera ratio quasi naturalis est, nam cum hoc opus non tantum sit excellentissimum, sed etiam maxime arduum & difficile, certe totum hominem, eiusque vires omnes & potentias requirit, nec succedere bene potest orationis exercitium, nisi simul omnes hominis facultates facta veluti conspiratione toto conatu incumbant, siue ad impedimenta tollenda, siue ad ipsum operis exercitium ad vltiorem perfectionem promouendum. Vnde si quid sit quod voluntatem & ceteras potentias distrahat, minor sine dubio ex earum conatu orationis perfectio consurget. Hæc autem virium animi distractio, oriri vt plurimum solet à variis bonis creatis, quæ voluntatem diuidunt in affectus varios, ac proinde ita dissipatam reddunt longe debiliorem & minus capacem ad Deum, bonaque spiritualia percipienda. Porro hi omnes affectus pra-

ui voluntatis, cohiberi non possunt
 efficaciter, nisi proposito ei longè
 maiori bono, quali est bonum glo-
 riæ Dei, quod quia infinitum est, atq;
 adeo vnicum & solidum, verumque
 bonum voluntatem totam occupat
 & satiat. Nam vbi illud prout par est
 æstimat intellectus, & voluntati pro-
 ponit amplectendum. Hæc abiecto
 omni alio ad res creatas affectu, eius
 tantum desiderio tota incenditur, in-
 taq; incensa sese ac cæteras potenti-
 as ad eas tantum actiones ardentissi-
 mè applicat, quibus plus gloriæ Dei
 inesse intelligit. Verumenimverò
 ea est excellentia orationis, vt nulla
 sit hominis actio, ex qua, si naturam
 rerum spectes, maior in Deum glo-
 ria redundare queat. Nam cum in
 eo consistat Dei gloria, vt à nobis
 cognoscatur & ametur: (sic enim à
 seipso æternam, infinitamque glori-
 am intelligendo se & amando perfe-
 ctissime & adæquatè gloriosus Deus

accipit) in oratione hic vterq; actus
 excellenter exercetur. Itaq; sicut
 illa increata sui cognitione & amore
 se ipse Deus glorificat: ita & Deum
 homo pro suo modulo eum cogno-
 scendo & amando. Quare in hac vi-
 ta nulla est dignior hominis occupa-
 tio, cùm sic ipse Deo similis efficia-
 tur, ex quo fit vt qui in oratione
 mentali progressus aliquos facere
 vult, omninò debeat primùm ma-
 gni æstimare, & toto affectu deside-
 rare bonum illud Dei gloriæ, quod
 in eo cognoscendo, amandoq; per-
 fectè consistit. Deinde totam vitam
 suam, actionésq; omnes ita compo-
 nere, & eo feruore animare, vt tota
 eius vita nihil aliud sit quàm holo-
 caustum continuo igne placendi in
 omnibus Deo, eiusque gloriæ pro-
 mouendæ inflammatum, aut etiam
 continua vel oratio, vel certè ad o-
 rationem præparatio. Nam sicut vi-
 tæ nostræ actiones medianobis esse
 debent

debent ad beatam illam æternam Dei cognitionem, in qua noster finis si-
cus est, obtinendam: ita etiam in hac
vita aliquo modo referri opera no-
stra possunt, & sanè debent ad hunc
finem vt Deum cognoscere magis &
amare per orationem possimus, cum
in eo sit nostra omnis huius vitæ be-
atitudo, & ad id nos omnes in lucē
editi fuerimus, creati, redempti, iu-
stificati, & quotidianis Spiritus San-
cti inspirationibus excitati, gratiūsq;
diuinis adiuti. Ad eum igitur sco-
pum sic animum & mentem inten-
dere debemus, vt actiones nostræ
singulæ sint ad orationem præpara-
tio, & in iis ligna vt ita dicam colli-
gamus, quæ nostræ postea in oratio-
ne deuotionis ignem, & excitent, &
foueant, & accendant. Hoc qui faci-
unt, implent certè quod Christus
Dominus Apostolis commendabat,
oportet semper orare, & optimè cō-
templationem cum actione coniun-
gunt.

gunt. Atque inde fit vt orationis feruor orationem admirabili splendore, ardore, efficaciâque impleat, & vicissim collectis in oratione lignis & fomentis, nimirum Deum cognoscendi, & in vitâ quotidianâ amandi occasionib⁹ quamplurimis, dū postea sequitur actio aliqua, maximèque in proximum velut illiso ad ferrum saxo ex oblatâ occasione ignis statim emicet, ardorque ille diuinus qui in oratione eiusmodi delitescibat, excitetur; qui tamen, si maximè talis occasio magnam habuerit difficultatem, numquam exarsisset, nisi reperisset illos fomites; id est, nisi præuisiis omnibus in oratione anima disposita fuisset. Quod dum fit, mirum, quantum se oratio actioq; inuicem iuuent, & in imensum perficiant. Atque hæc est vera solidâque deuotio, quæ pro obiecto habet verum, solidumque bonum, & ex verâ, solidâque virtute charita-

tis

194 DE ORATIONE

ris oritur, quam sicut omnibus modis, vel minuere conatur dæmon, eo præcipuè sine vt ab oratione nos deterreat, vel saltem segnes in eâ tepidósque efficiat, ita totis viribus eam & conseruare & augere debemus, & si ea forte caremus, omni sollicitudine quærere, & in nobis excitare.

Fit autem præcipuè duobus modis, vt velin nobis pereat, & extinguatur deuotio, vel vigor eius languescat. Primò quidè simul tota aliquando subito subtrahitur, id quod solet contingere, sæpe quidem Deo permittente ad probationem & exercitium humilitatis. Sæpiùs autem propter aliquod peccatum etiam veniale, cùm sponte & deliberatè committitur: est enim hæc deuotionis gratiâ maximè delicata & cedit facile tali peccato vt pote sibi contrario. Nec enim in voluntate consistere potest desiderium efficax boni gloriæ Dei in seipsa promouendi, cùm
eadem

eadem ad bonum sese creatum per peccatum veniale adeò inordinatè conuertit: omnis enim ad creaturâ inordinata conuersio, à Deo est auersio. Quod ita explicat D. Augustinus, *Solil. c. 1. Hinc etiam est Domine quod in te non gaudeo, & tibi non adhareo; quia ego in exterioribus; ego in temporalibus, tu in spiritalibus; ego in transitoriis animo diffundor, cogitatione versor, locutione implicor, & tu Domine in æternis habitas, & eternitas es, &c.* Itaq; experientia compertū est, vt qui sibi attendunt, intelligant statim hac se pœna à Deo plecti, cum voluntariè aliquam imperfectionem admiserunt, vt subitò feruor omnis abscedat, succedant motus inordinati ad propria commoda, honores, otia, quibus se sollicitari sentiunt, aut ad sectandam laxiorem viam, & priora itinera liberioris vitæ repetenda.

Secundò sæpè non ita subitò, sed
sensim

sensum remittit sese feruor omnis
 deuotionis, adeo vt initio quidem
 vix percipi possit an aliquid decesse-
 rit, nec enim subito irruit tepor, sed
 quàm occultissimè obrepit. Nam in-
 tegra quidem exercitia spiritualia,
 iustaque quoad substantiam esse si-
 nit aliquandiu, sed eorum circum-
 stantias primo impetu concutit, &
 nisi quisq; valdè sibi attendat, multis
 nonnunquam diebus existimat satis
 bene secum agi, donec paulatim si-
 ne sensu priora lumina & affect⁹ mi-
 nuantur, & subindè euanescent, sic-
 que modo quodam deleantur ex a-
 nimo, vt cum in se reflectit oculos
 miretur vnde abierint, quomodo e-
 lapsa veluti è manibus tanta bona &
 adeo præstantia lumina & desideria,
 ad quæ sentit se ægrè postea redire, i-
 mò non secùs ac si ex animo omni-
 no oblitterata essent, vix potest benè
 concipere, quæ & qualia fuerint.
 Vnde fit vt inualefcente languore,
 tædio

tædio magno spiritualis vitæ afficia-
 tur, remittat omnino conatum &
 sollicitudinem, studiúmque profi-
 ciendi, vix libeat, vel velle tantum
 quod perfectum est, sicque ab excel-
 lenti illo feruore sensim cadens, tan-
 dem miratur se delapsum in comu-
 nem vsum viuendi. Nec tunc desunt
 carnis & naturæ dictamina astuté &
 solerter suggerentis contentionem
 animi tantam esse minuendam, non
 carere indiscretionis periculo, non
 ita cæteros agere, quos tamen & sa-
 lutis & perfectionis suæ percupidos
 esse quis dubitare audeat? & id ge-
 nus alia, sic à paruis initiis v.g. omis-
 sione alicuius præparationis ad v-
 nam orationem maxima oriuntur
 damna, non statim, sed paulatim,
 nam & ipsa ea oratio, etsi non pror-
 sus inutiliter fiat, tamen aliquid de-
 perdit, & qui debet augescere quo-
 tidie profectus spiritualis, eo ipso die
 si non augetur, minuitur, etiam si vix
 perci-

minis
 dem
 esse.
 sed
 in in-
 alia,
 se si-
 um-
 , &
 ultis
 satis
 m si-
 mi-
 , sic-
 ex a-
 ulos
 lo e-
 na &
 eria,
 re, i-
 nni-
 benè
 nt.
 ore,
 ædio

198 DE ORATIONE

percipiatur, & deinde seignior nescio
 quo pacto & negligentior sui animi,
 ipso usu, consuetudinèq; deceptus,
 non quidem tam citò deprehendit
 qualis sit, aut cognoscit suam illam
 iacturam. Hæc certè non facilè eue-
 niunt ei qui magno animi ardore cu-
 rat, vt ne minimum quidem defectū
 admittat, & sibi nulla in re parcens
 semetipsum etiam continuò in be-
 nefactis arguit & accusat ob omissi-
 onem cuiuscumq; feruoris, cuius es-
 set capax, & ita Dei gloriæ magis ac
 magis seruire potuisset, qui certè fuit
 Sanctorum omnium spiritus. Verùm
 quia valdè difficile est sibi continuò
 attendere, & tantam animi conten-
 tionem adhibere in omnibus idcirco
 in spiritali vitâ solet esse varietas,
 & vicissitudo feruoris & languoris,
 qui tamen serio suo profectui studet
 vbi sese deprehendunt languescere,
 & ad pristinam laxitatem & sensuū
 licentiam, animiq; remissionem im-
 pelli

pellī non diu in eo se statu patiuntur esse, sed quam citissimè possunt reducere se conantur ad spiritus feruorem, quem in finem media inutilia non erunt, quæ sequenti capite prosequemur.

CAPVT XXI.

Remedia contra ariditatem.

PRimò igitur quotiescumq; sentit quis auersionem illam animi à perfectionis studio, & sollicitari se ad pristinas cordis sui vias repetendas, & tædio vitæ spiritalis affici, sic vt vix libeat orare, aut vllum aliud bonum velle, quam desolationem spiritualem vocamus, caueat ne vel animi remissione victus, vel tristitia & mœrore deiectus, aliquid agat aut omittat ex illa passione, & non ex ratione & consilio. Sustineat igitur seipsum non nihil, & statum in quo est agnoscat, deinde suam infirmitatē, **incon-**